

Sygn. akt VI RCa 44/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Lech Dłuski (spr.)

Sędziowie: SO Hanna Niewiadomska

SR del do SO Leszek Wojtuń

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Greifenberg-Krupa

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2019 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **małoletniego E. K.** reprezentowanego przez ustawową przedstawicielkę **J. K.**

przeciwko **J. B. (1)**

o ustalenie ojcostwa i roszczenia z tym związane

na skutek apelacji małoletniego powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 12 grudnia 2018 roku

sygn. akt III RC 213/18

I. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie IV o tyle tylko, że podwyższa ustalone tam alimenty od pozwanego J. B. (1) na rzecz małoletniego powoda E. K. do kwoty po 500 zł (pięćset złotych) miesięcznie.

II. W pozostałej części apelację oddala.

III. Koszty procesu za instancję odwoławczą między stronami wzajemnie znosi.

Sygn. akt VI RCa 44/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z 12 grudnia 2018r. w sprawie III RC 213/18 ustalił, że pozwany J. B. (1) jest ojcem powoda E. K., nadał powodowi nazwisko matki, ograniczył pozwanemu władzę rodzicielską nad małoletnim do prawa współdecydowania o istotnych sprawach dziecka, zasądził od pozwanego na rzecz powoda alimenty w wysokości 450 zł miesięcznie i zobowiązał do przekazywania ich matce powoda J. K. od dnia (...). Oddalił wniosek w pozostałym zakresie obejmującym żądanie ustalenia alimentów w wysokości po 600 zł miesięcznie i zasądzenie kwoty 21 600 zł tytułem zaległych alimentów za okres od marca 2015r. do lutego 2018r.

Sąd uzasadnił decyzję podając, że pozwany nie kwestionował swojego ojcostwa, deklarował nawet zamiar nawiązania więzi z synem. Wysokość alimentów uzasadnił standardowymi potrzebami powoda i brakiem podstaw do przyjęcia,

że jakiegokolwiek jego potrzeby nie zostały zaspokojone. Sąd wskazał, że pozwany jest w stanie w ustalonym zakresie partycipować w kosztach utrzymania syna.

Apelację od tego wyroku złożył powód zaskarżając wyrok w części obejmującej oddalenie powództwa ponad kwoty zasądzone i znoszącej koszty procesu między stronami.

Zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy – art. 203§1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód cofnął pozew w części, podczas gdy powód zaproponował zaakceptowanie niższych niż oczekiwane kwot alimentów w sytuacji ugodowego załatwienia sprawy, nadto art. 233§1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i ustalenie, że matka powoda zawarła umowę kredytu w czerwcu 2018r. podczas gdy w rzeczywistości zawarła ją w czerwcu 2017r., przyjęcie, że nie zaistniały niezaspokojone potrzeby powoda, sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz zasadami logiki i doświadczenia życiowego ustalenie faktu, że dochody pozwanego oscylują w granicach 1500 – 2000 zł miesięcznie, podczas gdy przedłożony wydruk historii rachunku bankowego i informacji zamieszczonych na portalu społecznościowym wskazuje na odmienną sytuację finansową działalności pozwanego. W ocenie powoda doszło również do naruszenia art. 233§1 k.p.c. poprzez bezpodstawne odmówienie wiary zeznaniom matki powoda w zakresie, w jakim wskazywała na niezaspokojone potrzeby małoletniego, natomiast zakwalifikowanie jako wiarygodnych zeznań pozwanego wskazujących na uzyskiwanie dochodu w wysokości 1500 – 2000 zł miesięcznie. Zarzucił także naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 135§1 k.r.o. przejawiające się w uznaniu, że zarobkowe i majątkowe możliwości pozwanego pozwalają mu na przekazywanie kwoty maksymalnie 450 zł miesięcznie, a nie oczekiwanych 600 zł miesięcznie, art. 137§2 k.r.o. polegające na niezastosowaniu tego przepisu w wyniku wadliwie ustalonego i ocenionego stanu faktycznego, co skutkowało przyjęciem, że nie istnieją niezaspokojone potrzeby małoletniego.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanego na jego rzecz alimentów w kwocie 600 zł miesięcznie oraz kwoty 21 600 zł tytułem zaległych alimentów oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadził swoje stanowisko podając, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo ustalił stan faktyczny przyjmując, że powód cofnął powództwo w części podczas gdy wyraził jedynie skłonność do ograniczenia żądania w sytuacji ugodowego zakończenia sprawy.

Wskazał również, że w sposób całkowicie dowolny Sąd ustalił datę zawarcia umowy kredytowej, a także możliwości zarobkowe pozwanego. Podał, że umowa kredytowa została zawarta w formie elektronicznej w dniu 25 czerwca 2017r. W zakresie możliwości zarobkowych pozwanego powołał się na wydruk harmonogramu działalności oraz historii rachunku bankowego. Wskazał, że wydruk historii rachunku dołączony do akt nie jest wiarygodny, albowiem pochodzi z czasu, gdy pozwany starał się wykazać swoją trudną sytuację materialną i koncentrował się na obniżaniu ujawnionych dochodów.

Wskazał, że jego potrzeby zostały zabezpieczone środkami pochodzącymi z kredytu, który nadal jest spłacany. Wskazał, że doszło do znacznego zadłużenia jego matki wobec innych osób. Te elementy przedstawił na poparcie żądania ustalenia alimentów od pozwanego.

Pozwany w odpowiedzi wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od strony powodowej kosztów procesu przed Sądem II instancji wraz z kosztami zastępstwa procesowego i wykonywanego przez profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Podstawą ustalenia alimentów jest przepis art. 135§1 kro, który oblige do badania potrzeb uprawnionego, czyli powoda i możliwości zarobkowych zobowiązanego, czyli pozwanego. Powód aktualnie nie wymaga nakładów ponadstandardowych, jest zdrowy, rozwija się prawidłowo. Nie uczęszcza do przedszkola ani na dodatkowe zajęcia.

Pozostaje pod opieką matki. Zabezpieczenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda, według Sądu Odwoławczego, wymaga wydatkowania kwoty około 1000 zł miesięcznie. Środki takie umożliwią zapewnienie mu wyżywienia, mieszkania, ubrania, okazjonalnego leczenia.

W ocenie Sądu odwoławczego jednak ingerencję w rozstrzygnięcie uzasadnia analiza możliwości zarobkowych pozwanego, które zostały niedoszacowane przez Sąd Rejonowy.

Sąd odwoławczy uznał odmiennie niż Sąd Rejonowy, że możliwości zarobkowe pozwanego są znaczne, a przedłożona przez niego dokumentacja księgowa nie w pełni odzwierciedla kondycję finansową jego przedsiębiorstwa. Przedłożone przez powoda wydruki informacji zamieszczanych na portalu społecznościowym wskazujące jednoznacznie na znaczne zapotrzebowanie na usługi pozwanego dają podstawę do przyjęcia, że pozwany ma możliwość uzyskiwania wysokiego dochodu.

W konsekwencji Sąd odwoławczy uznał, że pozwany powinien ponosić wyższą kwotę niż ustalił Sąd Rejonowy. W realiach niniejszej sprawy kwota 500 zł miesięcznie zdaniem Sądu Okręgowego w Olsztynie jest adekwatna do zasad art. 135 k.r.o., albowiem odpowiada usprawiedliwionym potrzebom małoletniego E. oraz możliwościom majątkowym i zarobkowym pozwanego.

Sąd odwoławczy podzielił rozważania Sądu Rejonowego dotyczące zaległych alimentów. W oparciu o przedstawiony materiał dowodowy nie dało się przyjąć, że należne są alimenty za czas poprzedzający złożenie pozwu. Kwestionowane obecnie w apelacji ustalenia faktyczne dotyczące daty zaciągnięcia kredytu i jego przeznaczenia oraz rozliczeń z ojcem powódki wynikają z jej zeznań złożonych na rozprawie w dniu 20 czerwca 2018r. (k. 67). Sąd Rejonowy zeznania te uznał za wiarygodne i uczynił podstawą ustaleń faktycznych. Obecnie więc dyskredytowanie tych zeznań nie jest skuteczne. Ustalenia Sądu natomiast nie są dowolne. Nie zostały więc wykazane podstawy do uwzględnienia pozwu w tej części. Z zeznań matki powoda wynika, że jego potrzeby były zaspokojone, zaś pomoc udzielana przez bliskich miała charakter bezzwrotny.

Sąd odwoławczy w konsekwencji uwzględnił częściowo apelację powoda ustalając alimenty na poziomie 500 zł miesięcznie. W tym zakresie na podstawie art. 386§1 k.p.c. zaskarżony wyrok zmienił, w pozostałym natomiast na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Wobec takiego wyniku sprawy o kosztach procesu za instancję odwoławczą Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc je między stronami.